

ZOMRIEŤ NEZNAMENÁ KONIEC

pohrebná homília Juraj Dolinský SJ. Trnava, 21.1.2022

Básnik Milan Rúfus píše: *Ono to raz na každého príde. Príde k nám a príde za vami. Vlastnú hlavu v náhlom osamení poťažká si človek na dlani. Verné veci mlčia. Zem i lesy – všetko si ťa ticho spomína. A ty sám v tom tichu poznáš, že si hlbina.*

Smrť človeka, ktorého sme milovali a ktorý miloval nás, a práve takým bol náš zosnulý páter Juraj Dolinský, nás nečakane uviedla do zvláštneho ticha. Do ticha, ktoré je veľmi bolestné, temné, ťaživé a zraňujúce. Ticho, plné bezmocnosti a otázok zahalených tajomstvom, na ktoré svojim rozumom nestačíme a presahujú nás. No zároveň je to ticho, ktoré nás otvára na stretnutie s Niekým, kto je Pánom života, a my sme vo svojom jezuitskom povolání dostali dar byť jeho spoločníkmi. Otvára nás na stretnutie s Ježišom Kristom, ktorý vstupuje do tohto ticha a mení našu temnotu na nové svetlo; našu bolesť na radosť, ktorú nám nik nemôže vziať; pri ňom sa ťarcha nášho jarma stáva ľahkou, zúfalá bezmocnosť sa mení na nádej, ktorá nesklame, a zranenie na lásku, ktorá nikdy nezaniká.

Presne tak ako spievame v pohrebnej liturgii: *Hoci nás zarmucuje neodvratný údel smrti, potešuje nás prísľub budúcej nesmrteľnosti. Ved' tým, čo veria v teba, Bože, život sa neodníma, iba mení. A tak ako sme preniknutí a zranení bolesťou z jeho náhlej smrti, tak chceme byť preniknutí vierou, že tým, čo milujú Boha, všetko poslúži k dobrému.*

Vieme, že niektoré hodnoty a niektorých ľudí spoznávame a viac si ich ceníme až vo chvíli, keď ich strácame. Tak by to mohlo byť aj pri nečakane rýchlom odchode nášho pátra Juraja. Pre nás veriacich však jeho nečakaný odchod spomedzi nás nie je iba stratou, je niečím oveľa viac. Je príležitosťou poďakovať Pánu Bohu za dar jeho kňazského, rehoľného aj profesionálneho života a tiež úprimne poďakovať jemu samému za všetko krásne a pekné, čo nám daroval svojim životom. A tiež je to príležitosť hlbšie si uvedomiť, že nič dobré a krásne sa nestráca, ako to vyjadruje Božie slovo. *Ved' vieme, že keď sa tento stánok – náš pozemský dom rozpadne, máme od Boha príbytok nie rukou zhotovený, ale večný dom v nebi. Budeme navždy s Pánom.* To nám je silou aj v najväčšom smútku a v najväčšej bolesti a nádejou tam, kde sa strácajú všetky ľudské nádeje. *Ak veríme, že Kristus zomrel a ustal z mŕtvych, tak vieme, že Kristus tých, čo zomreli spolu s ním, uvedie do svojho kráľovstva života, kde už niet smrti, bolesti ani slzy na tvári.* Neprijať skutočnosť večného života, neprijať vzkriesenie, vidieť v smrti koniec života, by znamenalo falšovať svoj život v jeho pravdivosti, v najkrajšej perspektíve a odsúdiť ho na beznádej.

Pochybovať o vzkriesení znamená pochybovať, či náš život, svet má vôbec nejaký cieľ. Ak chceme žiť skutočný život, a vieme, že v ňom sa nezaobídeme bez viery v pravdu, šťastie a lásku, potom musíme prijať vieru vo vzkriesenie. Inak nám to nevyjde. Pekne to vystihuje záver filmu *Pokánie*, v ktorom starénka zaklope na okno domu a pýta sa: *Vedie táto cesta*

do chrámu Bohorodičky? Mocní tohto sveta však chrám zbúrali, preto dostáva odpoveď: *Už nie!* A vtedy starenka povie: *Načo je taká cesta, ktorá nevedie do chrámu?! Aj my sa právom môžeme pýtať: Načo je život, ak nevedie do chrámu nového neba a novej zeme? Prečo máme zabudnúť na to, čo krásne je? Prečo sa máme odrieknuť najkrajšej nádeje? Prečo neveriť Posolstvu o novom živote, o láske, ktorá väčšia je nad všetko na svete?*

Nezabudnime: *Láska je život a vzkriesenie je nesmrteľnosť lásky.*

Náš zosnulý páter Juraj spoznal a uveril v lásku, ktorou nás Boh miluje, preto jeho život a smrť nezívajú prázdnotou. Svoj život naplnil láskou, ktorou znásobil talenty vo svojom povolaní kňaza, rehoľníka a tiež v povolaní profesora či dobrého, radostného človeka, ktorý aj posledné chvíle prežíval v sviatostnej službe druhým a v ochote láskavo pomáhať.

Svoju smrť naplnil vierou v Ježiša Krista, o ktorom vedel spolu so svätým Ignáčom z Loyoly, že s ním nemôže prehrať. Lebo, ako hovorí Ignác, *s Kristom je víťazstvo isté*, a apoštol Pavol napíše, aj smrť sa mu stala ziskom a cestou k večnému životu lásky.

Na pomníku nášho bývalého pátra provinciála Petra Bujku sú vyryté slová, ktoré napísal pred svojou smrťou: *Zomrieť neznamená koniec, ale prejsť cez bránu smrti ďalej. Vďaka za všetko, stretneme sa opäť.* Preto ti, dobrý Bože, ďakujeme za dar nášho pátra Juraja, ďakujeme za dar jeho života, za dar jeho kňazskej služby v nitrianskej aj trnavskej diecéze, za dar kňazského a rehoľného povolania v Spoločnosti Ježišovej.

Jeho náhly odchod nás učí, že život sa nemeria dĺžkou rokov, ale hodnotami, ktorými žijeme. Podľa Kristovho evanjelia tými najväčšími hodnotami, ktorými si vyhrávame život, je láska plná pokornej úcty a viera vo večný, nový život. Náš život nie je putovaním bez cieľa, akoby sme ani nevedeli, odkiaľ sme prišli a kam ideme. Náš život má budúcnosť, ktorú nám pripravil Ježiš. On chce, aby sme aj my boli tam, kde je on, aby aj v nás bola láska, ktorou Otec miluje jeho a on Otca. Naším poslaním je žiť Kristovým evanjeliom, žiť pravými hodnotami, šíriť kultúru pravého ľudského života a ponúknuť pravú nádej.

Drahý Juraj, ďakujeme ti za tvoju službu a lásku, za tvoje priateľstvo, za tvoj humor, za tvoju prácu všade tam, kam ťa Boh postavil, vďaka za tvoje vnímavé a milujúce srdce.

A tak s pokorou kľakáme pred oltár, Ježišu, Bože náš, smrti a života Pán a Kráľ, prosíme, vyslyš nás. Za život v slzavom údolí, za tých, čo zomreli, za život, v ktorom sa obnoví človek i svet celý. Ku stolu Pánovmu teraz ideme, kde sa milosť delí. Odpustenie hriechov prosíme za tých, čo zomreli. Za všetkých, čo nás milovali, ktorých milujeme, za všetkých živých i zomrelých našej hriešnej zeme. Prídeš, Ježišu, medzi nás v tom tajomnom chlebe. Tvoja je večnosť a tvoj je čas, všetko žije v tebe. Nech sa v tvojom Srdci zjednotí, v tvojej láske večnej, čo v čase rozdelil tieň smrti v rozlúčke bolestnej.

Pred tajomstvom týmto hlavy kloníme, srdce nášho brata v ňom zatíchlo a my veríme, že bude žiť láskou v živých krajine, uvidieť daj nám to, Bože, prosíme.